

Peter Semolič

Pet ljubezenskih pesmi

Na tržnici

Nad mano žužnja dan
s klici branjevk,
ki prodajajo češnje.

Jezik juga
in govorica severa,
združena,

kot da je Bog
ohranil babilonski
stolp.

Naj se skrijem
v vlažno vežo
in vržem na tla karton

in ga
prekrijem s časopisi?
Naj te tako pričakam

z vrečko sadja
in rečem:
Pajčevine so najin baldahin.

Sprejel te bom med
ljudmi.
Obesil ti bom za uhlje

češnje,
da se boš smejala
in skakala okrog mene

kot otrok.
Uhani se bodo bleščali
v soncu

in vem,
s polnimi usti češenj
boš zaklicala:

Ulovi me!

Zumurud

Videl sem te na tržnici ljubezni.
Tvoje oči so se svetile kot dva diamanta,
vdelana v prstan,
s katerim sem te hotel kupiti.

Najel sem arabskega pesnika,
da je sedel v prah k tvojim nogam
in te opeval,
Zumurud.

Predrzo si se smejala bogatim kupcem
in tvoj posmeh nas je skelel
kot pravkar dobljena rana.

Potem si si izbrala dečka,
ki ni imel ničesar drugega
razen svoje mladosti.

Stopil sem k tvojemu gospodarju
in ga vprašal:
Quanto costa questa bambina?
Dieci milla bacci.

Vrt

Šel sem skozi goščave solate
in gozdove peteršilja,
pod rdečimi sonci paradižnika
sem te iskal,
mon petit chou.

Ne v Borgesovem vrtu – metafori časa,
ne v Herbertovem univerzalnem vrtu,
ampak v tem resničnem vrtu,
domu polžev in žuželk,
sem našel odtise tvojih bosih nog.

Poletni dež jih je spreminjal
v jezera.

Kamen

O kamenčku,
 ki si ga našla na pobočju
 Jelovice,
 si mislila,
 da te bo odrešil
 vsaj ene skrbi.
 Nemara celo tiste
 največje.
 Jaz sem ti oporekal
 s Sartrom
 in nesrečnim Roquentinom.
 Na dan sem privlekel
 vso eksistencialistično
 ropotijo,
 kar je poznam.
 A ti si neomajno verjela
 v magično moč
 svoje najdbe.
 In ko sem te tako gledal,
 obsijano s poševnimi
 žarki sonca
 in presvetljeno
 z varljivim upanjem,
 sem se čisto resno
 vprašal,
 kdo ima prav.

Ljubljana

Presunilo me je,
 da ne vem,
 v katero smer teče reka
 mojega rojstnega mesta.
 Sva sedela na levem
 ali na desnem bregu,
 ko sem si želel
 pridobiti prostor
 v tvoji postelji
 in hkrati odvezo
 za svoje srce?
 Ti si to vedela.
 Rekla si: "Nobenih igric.
 Ljubezen se giblje
 v skladu s svojo
 naravo. Kot reka."
 Ko si odšla,
 ti nisem znal
 določiti smeri.
 Si šla proti izviru,
 proti izlivu?
 Kje naj te iščem ...
 Hočem verjeti,
 da je sveta nekje konec
 in da tam vse vode grmijo
 v brezno,
 ki nima dna.